

ประสบการณ์แรกที่โรงเรียน

สวัสดิ์ครับนักอ่านที่น่ารักทุกท่าน ก่อนที่จะอ่านย่อหน้าต่อไป กระผมในฐานะผู้เขียนขอใช้พื้นที่สั้น ๆ ตรงนี้เพื่อแจ้งให้ทุกท่านทราบ นั่นก็คือ หนังสือ **‘เมื่อหมอเจอผี!’** เล่มที่ท่านกำลังถืออยู่ในขณะนี้ เป็นหนังสือที่รวบรวมเรื่องลึกลับ สยองขวัญสั้นประสาธ ซึ่งส่วนมาก เป็นประสบการณ์ตรงของตัวผู้เขียนและคนใกล้ชิด รวมถึงเรื่องเล่าที่ได้รับฟังต่อ ๆ กันมา เพื่อสลับสับเปลี่ยนบรรยากาศ โดยบางเรื่องนั้นจัดอยู่ในระดับ ‘ตำนานท้องถิ่น’ ด้วยครับ

ทั้งนี้เรื่องราวในหนังสือเล่มนี้ ผมจะไม่ใช้การเล่าประสบการณ์แบบตรง ๆ หากแต่ได้ปรับเปลี่ยน เรียบเรียงให้กลายเป็นลักษณะของเรื่องสั้น เพื่อเพิ่มอรรถรสและความสดใหม่ของการอ่าน...และที่สำคัญ เพื่อเพิ่มความน่ากลัว เสียวสันหลังด้วยครับ

นับจากนี้...ผมจะรอสักครั้งนาที เพื่อให้ท่านผู้อ่านได้ตัดสินใจว่าท่านจะอ่านหนังสือเล่มนี้เพียงลำพัง หรือว่าท่านอาจเดินทางสถานที่

ที่มีคนพลุกพล่านเพื่อความอุ่นใจ... เชิญได้เลยครับ ผมสามารถรองหน้าว่า
ทุกท่านจะพร้อม และพวกเราจะได้รับรู้ประสบการณ์อันน่าสยดสยอง
ไปพร้อมกัน

.....

เอาละครับ ผมเชื่อว่าทุกท่านพร้อมแล้ว สำหรับเรื่องเล่า
ลำดับที่หนึ่ง อันเป็นเรื่องราวปฐมบทของการเผชิญหน้ากับสิ่งลึกลับ
หรือเรื่องราวที่ไม่สามารถพิสูจน์ได้ด้วยวิธีการทางวิทยาศาสตร์ ซึ่ง
เหตุการณ์แรกนี้ เกิดขึ้นที่โรงเรียนมัธยม ในสมัยที่ผมยังอยู่ในวัยละอ่อน
อายุเพียงแค่ 12 ปีเท่านั้น

หากท่านผู้อ่านรำลึกความหลัง เมื่อครั้งสมัยเรียนอยู่ชั้นประถม
หรือไม่ก็ชั้นมัธยม ผมคิดว่าหลายท่าน... น่าจะเคยได้รับฟังเรื่องเล่า
ตำนานลึกลับเขย่าขวัญประจำโรงเรียนกันมาบ้าง เช่น เคยมีห้องสุขา
ที่เด็กเข้าไปใช้บริการในวันสุดท้ายของภาคเรียน แล้วภารโรงไม่รู้ว่ามี
คนเข้า จึงปิดล็อกประตู จากนั้นเมื่อเปิดภาคการศึกษา จึงพบว่าเด็ก
ผู้โชคร้ายได้เสียชีวิตไปแล้ว หลังจากนั้นจึงเริ่มมีคนเจอดวงวิญญาณ
บ่อย ๆ

สำหรับโรงเรียนของผม... ก็มีตำนานเช่นนั้นเหมือนกัน?

โรงเรียนมัธยมของผม เป็นโรงเรียนชายล้วนที่มีความเก่าแก่
ตั้งอยู่บริเวณเชิงสะพานพุทธ กรุงเทพมหานคร และเนื่องด้วยความ
เก่าแก่ ดั้งนั้นเรื่องเร้นลับจึงมีมากขึ้นเป็นเงาตามตัว โดยเล่าลือกัน
ปากต่อปากว่า เมื่อสมัยสงครามโลกครั้งที่สอง ประเทศไทยโดนถล่ม
อย่างหนักด้วยเครื่องบินทิ้งระเบิด โดยเป้าหมายของระเบิดคือสะพาน
พุทธฯ นัยว่าทำลายเพื่อตัดเส้นทางลำเลียง แต่ปรากฏว่าแม้จะทิ้งระเบิด
มากสักเพียงใด ก็ไม่โดนสะพานพุทธฯ เลย ผู้เฒ่าผู้แก่ท่านว่าเป็นเพราะ
บุญบารมีของสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลกมหาราช ท่านได้ช่วย
ปกป้องสะพาน ปกป้องชาวไทยเอาไว้

ตัวละคร

ที่นี้ลูกระเบิดที่พลาดเป้าจากสะพาน มันก็ไม่ไปไหนหรอกครับ ตกอยู่แถว ๆ นั้นนั่นแหละ โดยระเบิดส่วนหนึ่งก็ตกในพื้นที่โรงเรียนของผมด้วย ว่ากันว่า มีคนเสียชีวิตมากมาย และด้วยเหตุนี้เองจะด้วยเพราะความเก่าแก่ หรือเรื่องเล่าที่เคยมีคนตาย ทำให้ในสมัยปี พ.ศ. 2530 นั้น โรงเรียนของผมยิ่งดูน่ากลัว โดยเฉพาะในยามค่ำคืนอันเงียบสงัด

เพื่อนรักของผมมีพี่ชาย ซึ่งก็เคยเรียนอยู่โรงเรียนนี้เช่นกัน... เรียกก่าย ๆ ว่าเป็น 'รุ่นพี่' ของผมนี่แหละ รุ่นพี่เคยเล่าว่า เมื่อครั้งสมัยเรียน เคยเล่นเตะฟุตบอลพลาสติกกับเพื่อน ๆ ในช่วงเวลาหลังเลิกเรียน...ก็ราว ๆ สักห้าโมงเย็น บรรยากาศไม่มีความน่ากลัวคือเรียกว่ายังมีแสงแดดอยู่ด้วยซ้ำ แต่ขณะที่กำลังเตะบอลอย่างเมามั่นอยู่นั้น ปรากฏว่ามีผู้หญิงสวย ห่มสไบ เดินผ่ากลางวงฟุตบอล แล้วจู่ ๆ เธอคนนั้นก็พลันเลือนหายไปต่อหน้าต่อตานักเรียนนับสิบคน

เล่นเอาเก็บของกลับบ้านกันแทบไม่ทัน?

เรื่องคุณพี่สาวห่มสไบนี้ (จริง ๆ อาจต้องเรียกว่าคุณยายหรือคุณทวดเสียชีวิตด้วยซ้ำ) มีครูและนักเรียนเคยเจอกันหลายคน บางครั้งคุณพี่ไปปรากฏกายอยู่บนชั้นสองของอาคารเรียนในเวลากลางวัน แสก ๆ นักเรียนที่อยู่ข้างล่างเงยหน้าขึ้นไปเจอ ถึงกับร้องอะอะไว้วายไม่เป็นภาษา

ไม่ไปเรื่องอันเสียเยอะ คราวนี้มาฟังเรื่องของผมดีกว่า ซึ่งเป็นประสบการณ์เรื่องลึกลับครั้งแรก โดยตัวผมไม่ได้เจอคุณพี่สาวห่มสไบหรอก...แต่ได้เจออย่างอื่นที่น่ากลัวเสียยิ่งกว่านั้น

ปี พ.ศ. 2530 ผมสามารถสอบเข้าเรียนต่อในชั้นมัธยมศึกษาที่โรงเรียนแห่งนี้ได้สำเร็จ และด้วยความที่บ้านอยู่ไกล จึงทำให้ต้องตื่นนอนตั้งแต่เช้ามืด ไม่ใช่ว่าขยันหรอก แต่เพียงเพื่อหลีกเลี่ยงปัญหารถติด อันจะทำให้ไปถึงโรงเรียนสายได้

ผมตื่นตั้งแต่ตีห้า เดินทางด้วยการนั่งรถเมล์ไปโรงเรียนกว่าจะถึงก็หกโมงเศษ โดยวันไหนที่ออกเร็วกว่าปกติ ก็จะไปถึงโรงเรียนเป็นคนแรก ๆ เลยทีเดียว สมัยก่อนนั้นผมมักภูมิใจกับการมาเช้า... ทว่าด้วยเพราะเหตุการณ์ที่กำลังจะเล่านี้เอง ที่ทำให้ผมได้เข้าใจว่าการไปถึงโรงเรียนเป็นคนแรกนั้น ก็อาจทำให้ต้องเจอสิ่งที่ไม่คาดฝันได้

มันเป็นวันที่ผมไม่อาจลืมจากความทรงจำ...เช้าวันนั้น ผมไปถึงโรงเรียนเป็นคนแรก ๆ นาฬิกาที่ข้อมือบ่งบอกเวลาตีห้าห้าสิบนาทีก่อนที่ห้องฟ้ายามอรุณรุ่งยังเป็นสีเทาจาง ๆ ไฟถนนด้านนอกยังถูกเปิดอยู่

ผมก้าวเข้าไปในโรงเรียนด้วยความภาคภูมิใจตามประสาเด็กพิจารณาโดยรอบก็ไม่มีพบว่ามีนักเรียนคนไหนมาถึงก่อน ผมจึงเดินขึ้นบันไดตึกห้าชั้นเพื่อที่จะไปยังห้องที่ต้องเรียนวิชาแรก

ห้องที่ผมต้องขึ้นไปเรียนนั้น...อยู่ชั้นสองของตึก ผมก้าวเดินขึ้นโดยไม่คิดหวาดกลัวสิ่งใด...ก็มันโรงเรียนของเรา ย่อมคุ้นชิน และย่อมไม่มีอันตราย!

เมื่อถึงชั้นสอง ห้องแรกเป็นห้องพักครู ผมมองผ่าน ๆ ไม่เห็นมีใครมา แสดงว่าผมมาช้ากว่าคุณครูเสียอีก...นี่เป็นความภูมิใจแบบเด็ก ๆ

ห้องเรียนวิชาแรก อยู่ถัดออกไปอีกสี่ห้อง

ผมก้าวเดินผ่านห้องแรก...ไม่มีใครมา ผมยังเป็นคนที่มาคนแรก ทว่าเมื่อเดินผ่านห้องที่สอง มองเข้าไปที่แรกถึงกับสะดุ้งนั้นเพราะที่หน้าต่างด้านใน...มีเงาคน!

แต่เมื่อพิจารณาดี ๆ ก็โล่งใจ เพราะที่เห็นนั้นเป็นเพียงเงารูปปั้นของโรงเรียนวิทยาลัยศิลปะที่สร้างตึกอยู่ติดติดกัน

...ผมยังคงมาเป็นคนแรก

เมื่อเดินผ่านห้องที่สาม ก็ยังไม่เจอใครที่มาโรงเรียน ทุกอย่าง

ตัวละคร

ยังคงเงยบสนิท...เงยบจนผิดสังเกต!

และเหตุการณ์ได้เกิดขึ้นในตอนนั้น เมื่อเบื้องหน้าอีกเพียงไม่กี่เมตรจะถึงห้องเรียนอันเป็นจุดหมาย

“ซ...ว...ล็กกกกกษณ์...” เสียงเรียกยานคางตั้งมาจากทิศทางด้านหลัง

ทั้งที่เพิ่งเดินผ่านมาเมื่อไม่กี่วินาทีที่แล้ว ผมแน่ใจว่าไม่มีใครอย่างแน่นอน แล้วเสียงเรียกมาจากไหน ?

ผมจึงตัดสินใจเดินกลับไปดู ซึ่งเมื่อมาวิเคราะห์ย้อนหลังการที่เดินย้อนกลับไปนั้น เป็นการตัดสินใจที่ผิดพลาดมากที่สุดครั้งหนึ่งในชีวิต ทว่าเวลานั้น ผมอยากรู้จริง ๆ อยากรู้ว่าเสียงเรียกจากห้องที่สามนั้นมาจากไหน นั่นเพราะผมเพิ่งเดินผ่านมาหยก ๆ และผมก็มั่นใจว่าไม่มีใครอยู่ในห้องอย่างแน่นอน

และผมก็ได้เห็นสภาพภายในห้อง...ห้องเรียนที่เมื่อครู่ไม่มีใครแม้สักคน

ทว่าบัดนี้มันนักเรียนอยู่เต็มห้อง ทุกคนกำลังนั่งก้มหน้านิ่ง!?

อะไรกัน ? เด็กนักเรียนมาจากไหน อีกทั้งเพียงช่วงเวลาแค่ไม่กี่วินาที ใครจะเข้ามานั่งได้มากมายและรวดเร็วถึงขนาดนี้ ?

และก่อนที่ผมจะได้ตัดสินใจอย่างไร เด็กนักเรียนทั้งหมดก็ค่อย ๆ เงยหน้าขึ้น

คุณพระ! นักเรียนทุกคนอยู่ในสภาพไหม้เกรียม เสื้อผ้าขาดวินอีกทั้งดำเป็นถ้ำถ่าน!

ทุกคนกำลังแสบะยิ้มให้ผม...ยิ้มเหล่านั้นกว้างจนเห็นฟันมันเป็นฟันที่มีสีดำสนิท!

ไวยิ่งกว่าความคิด ผมรีบพารา่างตัวเองลงมาอยู่ที่ข้างล่างทันที นั่งรอเพื่อน ๆ รวมถึงรอให้แดดออกจนสว่าง จากนั้นจึงขึ้นไปยังห้องเรียน ซึ่งดูแล้วก็แปลกดี ไม่มีวีแววของเหล่านักเรียนพันด้า

นับจากวันนั้น หากวันใดที่ผมมาเช้า ผมจะใช้วิธีนั่งเล่น
อยู่ข้างล่าง รอจนมีคนขึ้นไปบนตึกเยอะ ๆ หรือไม่ก็รอจนแสงแดด
สว่างจ้าแล้ว ผมจึงค่อยขึ้นไปบนชั้นเรียน

และนับแต่วันนั้นมา ผมก็ไม่ได้เจอเด็กนักเรียนพันตำ่อีกเลย...

ซอฟา

สวนหลังบ้าน...มีผี!

หากกล่าวถึงสถานที่ที่น่าจะมีภูตผีวิญญาณ หรือสถานที่ซึ่งมีโอกาสที่จะถูก ‘ผีหลอก’ ได้มากที่สุด ผมคิดว่าหนึ่งในสถานที่เหล่านั้นจะต้องมี ‘วัด’ อยู่ในลำดับต้น ๆ ส่วนสาเหตุที่เป็นเช่นนั้น น่าจะเพราะวัดมีส่วนสำคัญและเกี่ยวข้องกับประเพณีหลังการตายของชาวไทยพุทธ เช่น การสวดอภิธรรมศพ รวมไปถึงการเผาศพ ด้วยเหตุนี้เอง วัดซึ่งปกติแล้วในเวลากลางวันจะมีความสงบ ร่มเย็นและปลอดภัย ไร้ซึ่งความน่ากลัว หากแต่ในเวลากลางคืนแล้ว ความสงบร่มรื่นนั้นก็แปรเปลี่ยนไปเป็นความวิเวกวังเวง ชวนขนหัวลุก

...แล้วถ้าหากบ้านอยู่ติดกับวัดล่ะ ?

ใช่แล้วครับ...ชาวลักษณะเป็นหนึ่งในผู้โชคร้ายที่มีบ้านอยู่ติดวัด แม้ไม่ได้ประชิดจนถึงขนาดต้องใช้รั้วร่วมกัน แต่กระนั้นก็ยังเรียกได้ว่าใกล้เสียจนเสียวสันหลัง โดยหากจะให้อธิบาย นั่นก็คือเมื่อพ้นจากบ้านของผมที่มีลักษณะสองชั้นไปแล้ว ก็จะเป็นสวนที่เต็มไปด้วยต้นไม้ มีทั้งพืชล้มลุก พืชไม้ดอกนานาพรรณ และถัดจากสวน ก็จะเป็นที่ดินรกร้าง

ว่างเปล่า จากนั้นก็จะเป็นประตูดอก หาคิดระยะทางจากบ้านไปถึงประตูหน้าวัด...ก็ไม่น่าที่จะเกิน 100 เมตร เรียกได้ว่า หากขึ้นไปอยู่ที่ชั้นสอง เปิดหน้าต่างและมองลงมา ก็จะสามารถมองเห็นได้ทั้งหมด ที่ดินรกร้าง รวมถึงสามารถมองเห็นประตูดอกอีกด้วย!

และเรื่องเล่าคราวนี้...คือประสบการณ์ที่ทำให้ข้อสงสัยเรื่องภูตผีวิญญานได้รับคำตอบ...และเป็นคำตอบที่ผมสามารถตอบได้อย่างเต็มปาก ตอบได้อย่างมั่นใจ

เพราะทุกคนที่อยู่ในเหตุการณ์วันนั้น ต่าง 'ได้เห็น' อย่างพร้อมเพรียงกัน!

.....

มันคือความทรงจำเมื่อครั้งที่ผมเรียนอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ช่วงเวลาปิดเทอมแบบนี้ เพื่อน...ซึ่งจริง ๆ แล้วเป็นญาติห่าง ๆ ได้มาเที่ยวเล่นที่บ้าน และถือโอกาสนอนค้างเป็นเวลาหนึ่งสัปดาห์ โดยปกติแล้วตัวละครและเพื่อนผู้เป็นญาติ รวมถึงน้องสาว จะขึ้นไปเล่นกันที่ห้องนอนชั้นสองตั้งแต่หัวค่ำจนถึงเวลาเข้านอน

คืนนี้ก็เช่นกัน ผมเล่นตามประสาเด็กตั้งแต่หลังอาหารเย็นจนเวลานี้ปาเข้าไปสองทุ่ม โดยในห้องนอนชั้นสองนี้ มีเพียงแต่พวกเรา...เด็กสามคนเท่านั้น เล่นไปมาสักพัก ผมเริ่มรู้สึกเหนื่อย จึงออกมายืนรับลมที่หน้าต่างมุงลวด...มันคือหน้าต่างบานที่สามารถมองเห็นสวนเห็นที่ดินรกร้าง ถัดไปจึงเป็นรั้วและประตูวัด

ผมขมวดคิ้วเมื่อเห็นสิ่งแปลกปลอมอยู่ในสวน สิ่งนั้นอยู่ข้าง ๆ ต้นกล้วยที่ออกเรียงติดกันสามสี่ต้น ลักษณะของสิ่งประหลาดที่เห็นนั้นมีสีขาว...ลักษณะเหมือนผ้าที่ปลิวไหวตามกระแสลม

เสียงเพื่อนกับน้องคุยกันในห้องทำให้ผมหันกลับไปมอง ก่อนที่จะหันกลับมามองผ้าสีขาวข้างต้นกล้วยอีกครั้ง ผมขยี้ตาเสียครั้งหนึ่ง ก่อนที่จะพิจารณาอย่างถี่ถ้วน โชคดีที่คืนนี้เป็นคืนพระจันทร์เดือนหงาย อีกทั้งยังมีแสงไฟนีออนของตัวบ้าน จึงทำให้ผมสามารถมองเห็นสิ่งนั้น

ตัวละคร

ได้อย่างชัดเจน

มันคือร่างของคน ? ร่างของใครสักคนที่ยืนหนึ่ง ร่างนั้นถูกคลุมด้วยผ้าสีขาวยาวตั้งแต่หัวจรดเท้า! ผ้ากำลังปลิวและพลิ้วไหวตามกระแสลม ส่วนใบหน้าของอาคันตุกะยามวิกาลนั้น ผมมองไม่เห็น แม้จะพยายามสังเกตสักเท่าไร ก็ไม่เห็นเพียงแค่เงามืดสีดำสนิทเท่านั้น

“รุตน์...เอ๋ม” ผมเรียกเพื่อนและน้องสาว ขณะที่สายตาไม่กล้าละจากภาพตรงหน้า ไม่รู้ว่าผมกลัวอะไร ระหว่างร่างลึกลับนั้นเลื่อนหายไปต่อหน้าต่อตา หรือกลัวว่ามันจะพุ่งเข้ามาที่หน้าตาอย่างที่เคยเห็นในภาพยนตร์สยองขวัญ

“อะไรเหรอ ?” รุตน์ ถามพลางเดินมาใกล้ ส่วน เอ๋ม น้องสาว ก็เดินตามมาติด ๆ

“นายเห็นอะไรไหม ? ที่ยืนอยู่ข้างต้นกัลยนั้น” ผมบอกเพื่อน ไม่กล้าใช้มือชี้

รุตน์และเอ๋มมองไปยังโคนต้นกัลย ในใจนึกภาวนาให้คนที่ทั้งสองมองไม่เห็นร่างประหลาดนั้น เรื่องมันจะได้จบลงที่ตัวผมเป็นคนที่เกิดอาการประสาทหลอนไปเอง

แต่...

“เฮ้ย! ตัวอะไรวะ?” รุตน์ร้องเสียงดัง ส่วนเอ๋มถึงกับตัวสั่นด้วยความกลัว ผมรีบกันเธอให้ถอยห่างจากหน้าต่างและห้ามไม่ให้จ้องมองร่างประหลาดนั้นอีก และแม้รุตน์จะพยายามถาม แต่ผมไม่รู้จะตอบเช่นไร รู้แต่เพียงว่าเวลานี้ พวกเราทั้งสาม ต่างก็มองเห็นร่างในผ้าคลุมสีขาวเหมือน ๆ กัน

ร่างลึกลับนั้นยืนหนึ่ง ไม่ยอมขยับ จะมีก็เพียงผ้าสีขาวที่ห่อหุ้มร่างเท่านั้นที่พลิ้วไหวตามลมโชย

พวกเราตัดสินใจที่จะปิดหน้าต่าง ซึ่งสถานการณ์บีบหัวใจคือตอนที่ต้องเปิดมุ้งลวด และเอ๋มมือไปดึงบานหน้าต่างไม่ให้ปิดกลับเข้ามา จินตนาการของพวกเรา...คือร่างชุดขาวอาจจะลอยเข้ามาหา

ในจังหวะนั้นก็เป็นที่

โชคที่มันยังยืนหนึ่ง!

คืนนั้น พวกผมทั้งสามคนยังสามารถข่มตานอนหลับได้ แต่ผมเชื่อมั่นเลยว่า ถ้าหากต้องนอนเพียงลำพัง ผมคงไม่เอาด้วย อย่างแน่นอน

รุ่งเช้า พวกเราเปิดหน้าต่างเพื่อสำรวจร่างลึกลับที่ยืนอยู่ในสวน หากแต่ท่ามกลางแสงแดดสว่างไสว พวกเราไม่เห็นสิ่งผิดปกติใด ๆ ทั้งนั้น ด้วยเหตุนี้ ผมจึงเล่าเรื่องที่ผมเห็นเมื่อคืนให้คุณแม่และญาติคนอื่น ๆ ได้รับรู้ ซึ่งแน่นอนว่า ไม่มีใครเชื่อเด็กอย่างพวกผมแม้สักคน

“งั้นเดี๋ยวคืนนี้ ถ้ามันมาอีก จะลงมาเรียก” ผมบอกกับแม่ และญาติผู้ใหญ่ ซึ่งคำตอบที่ได้กลับมาก็คือเสียงหัวเราะ

.....

เวลา 19.00 น. ผมจำได้แม่น หลังจากที่พวกเรา...เด็กสามคน รับประทานอาหารเย็นเสร็จ จึงรีบขึ้นไปยังห้องนอนชั้นสอง บรรยากาศภายนอกอยู่ในช่วงโพล้เพล้ ราตรีกาลที่เริ่มมาเยือนทำให้บรรยากาศเป็น สีเทาหม่น ๆ แต่หากมองลงมาที่สวนหลังบ้าน ก็จะสามารถมองเห็น สิ่งต่าง ๆ ได้ ด้วยเพราะแสงไฟจากบ้านที่ส่งรัศมีไปถึง

ผมเข่าอ่อน รับรู้ได้ถึงความกลัวที่แผ่ซ่านไปทั่วร่าง นั่นเพราะ...
ร่างในผ้าคลุมสีขาว มันกลับมายืนอยู่ที่เดิมอีกครั้ง... ใบหน้าของมันยังคง ดำสนิท ขณะที่ชายผ้าขาวนั้น พลิวปลิวตามสายลม

“มันมาอีกแล้ว...” เอ็มร้องออกมา เสียงของเธอสั่นไหว

ผมหันไปมองรุذن เขากำลังตัวสั่นไม่แพ้ผม มันคือการเผชิญหน้า กับสิ่งลึกลับ...ในรูปแบบประสบการณ์หมู่!

“เดี๋ยวลงไปเรียกแม่มาดู” ผมบอกความตั้งใจ ทุกคนเห็นด้วย เพราะที่แรกไม่มีใครเชื่อพวกเรา ดังนั้นการได้เห็นด้วยตาของตนเอง น่าจะดีกว่า

เมื่อแม่ขึ้นมายังห้องนอนด้านบน... ร่างนั้นยังคงยืนนิ่งอยู่ที่เดิม ไม่มีการเคลื่อนไหว หากจะมีก็คงมีแต่ส่วนผ้าขาวของมันเท่านั้นที่ปลิวสะบัดไปตามลม

แม่ผมลงบันไดเพื่อไปบอกคุณตาให้ขึ้นมาดู ครั้งแรกคุณตาหัวเราะขบขันเมื่อผมเล่าเรื่องที่เห็น แต่พอแม่ผมเล่าบ้าง คราวนี้คุณตาถึงกับโมโห ด้วยคิดว่าพวกเรางมกาย หรือไม่ก็หวาดกลัวกันไปเอง แต่สุดท้าย จากการที่พวกเรายืนยันเป็นเสียงเดียวกัน คุณตาจึงจำต้องขึ้นมาดูที่ชั้นสองด้วยตัวเอง

ร่างในผ้าสีขาวยังคงยืนนิ่งอยู่ที่เดิม!

คุณตาไม่พูดอะไรสักคำ เปิดหน้าต่างมุ้งลวด และเอื้อมมือไปปิดบานหน้าต่างไม้ พร้อมกับกำชับพวกเราว่า ห้ามเปิดหน้าต่างด้านนี้อีก... ซึ่งพวกเรา ก็ยินดี ยินยอมพร้อมใจอย่างไม่มีข้อโต้แย้ง

จากประสบการณ์ในคืนนั้น จวบจนบัดนี้ นอกจากคำตอบที่ว่า ร่างในชุดขาวอาจจะเป็นสัมภเวสีหรือวิญญาณของส่วนบุญแล้ว ผมยังไม่สามารถหาคำตอบอื่นได้ และถ้าหากเป็นดวงวิญญาณหรือภูตผีจริง เหตุใดจึงมาปรากฏกายอยู่ที่ข้างต้นกล้วยในสวนหลังบ้าน รวมถึงผมยังไม่แน่ใจว่าเรื่องนี้เกี่ยวข้องกับภารกิจที่บ้านอยู่ใกล้วัดด้วยหรือไม่

แต่ไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม ด้วยเหตุการณ์ที่ได้พบเจอ ผมจึงสามารถตอบได้เต็มปากเต็มคำว่า...

ผีมีจริง!

อาการที่เขานึก

หากย้อนเวลากลับไปเมื่อครั้งสมัยเรียนมัธยม เหล่าวัยรุ่นผู้ชาย จะมีกิจกรรมอย่างหนึ่ง นั่นคือการเรียน ร.ด. หรือรักษาดินแดนนั่นเอง ผมและเพื่อน ๆ ได้เรียนจนครบสามปีครึ่ง โดยตอนที่จบการศึกษาของแต่ละชั้นปีนั้น นักศึกษาวิชาทหารจะต้องออกฝึกภาคสนามที่เขานึก จังหวัดกาญจนบุรี ซึ่งการฝึกภาคสนามนั้น หากใครเคยไป จะรู้ว่า โหด มัน ฮา มาก ๆ ทั้งเหนื่อย ทั้งสนุก โดยเฉพาะชั้นปีสาม ในช่วงปี 2536 นั้น จะต้องไปฝึกเป็นระยะเวลาถึง 7 วัน 6 คืนเลยทีเดียว

ผมและเพื่อน ๆ คงจะมีแต่ความเหนื่อยและสนุกแน่ ๆ หากไม่มีประสบการณ์ชนหัวลูก และจากเหตุการณ์ครั้งนั้นเอง ที่ทำให้ผมและเพื่อน ๆ รู้สึกหวาดกลัวต่อความสลับซับซ้อนของป่าเขานึกที่ว่า ถ้าเป็นไปได้ จะไม่ขอเดินป่าอีกเลย

.....

ปี 2536...วันออกเดินทาง พวกเราพร้อมตัวกันที่กรมการ รักษาดินแดนตั้งแต่เช้ามีด ผมตื่นเต้นมากที่เห็นรถบัสของครูฝึก

ตัวละคร

จอดเรียงรายเป็นขบวน แม้ไม่อยากเดินทางไปฝึก แต่ทุกคนรู้อยู่แก่ใจว่าถ้าผ่านการฝึกภาคสนามในปีสุดท้ายนี้แล้ว ก็ถือว่าเรียนจบกันเสียทีสำหรับ ร.ต. ส่วนใครจะตั้งใจเรียนต่อไป 4 ปี 5 ก็ตามใจเถอะครับ โดยกลุ่มนักเรียนที่ไปฝึกคราวนี้ ส่วนมากก็มีแต่เด็กโรงเรียนผมนั้นแหละ จะมีที่อื่นบ้างก็เพียงนิดหน่อยเท่านั้น

“ไหงะเพื่อน เตรียมตัวเตรียมใจรึยัง ?” พล เพื่อนเกลอเดินเข้ามาทัก

“เออ...แล้วมีงละ ?” ผมทักกลับ ด้วยความเป็นโรงเรียนชายล้วนก็เลยพูดภาษาพ่อขุนฯ กู ๆ มีง ๆ กันจนเคยปาก

“สบายวะ แต่กลัวอย่างเดียว” พลพูดพลางปลดเป้ทหารลงจากบ่า

“กลัวอะไรวะ ไอ้พล” **ไอ้ขวด** กับ **ไอ้ป่าน** เดินเข้ามาสมทบ

“แม่กูไม่ให้กูใส่พระไป บอกว่ากลัวหาย” พลตอบพลางเอามือคลำแถวหน้าอก...ที่ที่เคยมีสร้อยพระ

“ห่วงพระแต่ไม่ห่วงลูก” พลบ่นน้อยใจ

“ไม่มีอะไรหรอกน่า พวกกูก็ไม่ใส่ กลัวหายเหมือนกันนั่นแหละ” ผมปลอบใจเพื่อน ก็เพราะไอ้เจ้าพลมันเป็นโรคกลัวผีจนใครเขาก็รู้กันทั่ว...แต่มันจะมีเวลากลัวผีเหรอะ กลัวแต่จะเหนื่อยจนหลับลึกลงตื่นไม่ทันเรียกแถวนะสิ

ยังไม่ทันจะคุยอะไรกันต่อ ครูฝึกก็เป่านกหวีดเพื่อเรียกรวมพล พวกเราทั้งสี่ต่างคว่ำเบ้ใครเป้มัน วิ่งเพื่อไปเข้าแถวทันที เพราะได้ยินครูฝึกตะโกนหลังเป่านกหวีดว่า ‘จับคนซ้ำห้านาย’ หมายถึงจะเอาห้าคนสุดท้ายมาทำโทษ

เมื่อพวกเราก้าวลงจากรถบัส อุปสรรคแรกที่ต้องเผชิญ นั่นก็คือความร้อน ความแห้งแล้งของจังหวัดกาญจนบุรี นอกจากนี้

นักศึกษาวิชาทหารแต่ละนายยังได้รับอุปกรณ์ถ่วงน้ำหนัก นั่นคือปืน! ถ้าจำไม่ผิด น่าจะเป็นปืนเล็กยาว เอช.เค.33 หลังจากนั้นการฝึกสุดโหดจึงเริ่มขึ้น

ในปี 2536 นั้น การฝึกจะเรียงลำดับตามวันเหมือนกันทุกกลุ่ม วันแรกฝึกพื้นฐาน วันที่สองยิงปืน เหนื่อยกำลังดี พักที่ไรต้องเสียเงินซื้อพวกเครื่องดื่มเกลือแร่ทุกทีไป แม่ค้าก็ไม่ใช่ใครที่ไหน เมีย ๆ ครูฝึกนั้นแหละครับ และพอจบวันที่สอง เหล่านักศึกษาวิชาทหารก็ต้องทิ้งค่ายพร้อมสัมภาระไว้ที่เต็นท์ โดยเอาไปเฉพาของมีค่าติดตัวเท่านั้น นั่นเพราะพวกเราต้องเข้าไปฝึกกลางป่าลึก นอนกลางดิน กินกลางป่า ตลอดทั้งสามวัน ซึ่งก็คือวันที่สาม ลี และห้า ของการฝึกภาคสนาม

วันที่สาม ฝึกการเข้าตีกกลางวัน วิ่ง หมอบ คลาน เหนื่อยจนหมดวัน

วันที่สี่ เป็นการฝึกตั้งรับ พวกผมนั่งหลับอยู่ในหลุมกำบังนั้นแหละครับ สองวันนี้ทั้งร้อนทั้งเหนื่อยแต่พวกเราไม่กลัว เพราะมีเครื่องดื่มเกลือแร่ของแม่ค้า เมียครูฝึกตามมาขายถึงในป่า อะโห! อะโหมันจะขารตลาดขนาดนี้พะเนี้ย

วันที่ห้า กลางวันครูฝึกพักเราสบาย ๆ นั่งลับหงฟ้งเนื้อหาเกี่ยวกับยุทธวิธี สลับกับตีหมาหัวเราะ

แก้กลามกที่บรรดาครูฝึกสรรหามาเล่าสอแตรก โดยครูทหารบอกให้เก็บแรงไว้ตอนกลางคืน เพราะหลักสูตรในคืนนี้คือการรบพิเศษ! ลักษณะเข้าตี บุกจู่โจมศัตรูในเวลากลางคืน ทำนองการรบแบบกองโจร

อ้าวว...! แต่ฟังชื่อก็มันแล้ว แต่ใครจะรู้ล่ะครับว่าเหตุที่มันไม่ควรเกิด มันก็มาเกิดเอาจนได้

คืนนั้น พวกเราประจำหมู่ของตน โดยจะถูกรวมไปเป็นหมวดอีกที ถ้าจำไม่ผิด รู้สึกจะจำนวนหมู่ละสิบนาย และหมวดละห้าหมู่... พล ขวด ป่าน และผมอยู่หมวดเดียวกัน คนละหมู่ แต่ทั้งหมวด มันก็

รู้จักกันเกือบหมดเพราะเป็นโรงเรียนเดียวกัน

การฝึกผ่านพ้นไปได้ด้วยดี พรายน้่าบ่นหาฬิกาบอกเวลาตีหนึ่ง
หมวดผมที่เสร็จสิ้นภารกิจก่อน นั่งรวมตัวกันเพื่อรอหมวดหลัง ๆ ที่
ยังฝึกไม่เสร็จ เสียงปี่นจากแนวรบยังดั่งเป็นระยะ...นั่นหมายถึงคงอีก
สักพักใหญ่ กว่าจะได้กลับที่พัก

นั่งเพลินจนเคลิ้ม ๆ เจ้าพลที่นั่งติดกันเอาศอกกระทุ้งสี่ข้าง
เล่นเอาผมสะดุ้ง

“อะไรวะ” ผมถามเสียงกระซิบ เพราะเพื่อนในหมู่ส่วนใหญ่
กำลังนั่งหลับนกกันอยู่ ตอนนี่เรานั่งละเหมกกัน เพราะเป็นช่วงสบาย ๆ
ระหว่างรอเวลากลับฐาน

นักศึกษาวิชาทหารอกสามศอก แต่ดันปอดแหกอีกอักไม่ยอม
ตอบ

“อะไรของมึง ?” ผมบ่นพร้อม ๆ กับหลับตาเพื่อเตรียมจะหลับ
ในท่านี้

“เดียว...สะ...สะ...ลิวะ เมื่อกี้ กะ...กะ...กูเห็นอะไรแปลก ๆ ๆ ๆ”
น้ำเสียงเพื่อนทั้งสี่นั่นทั้งเร็ว

“มึงเห็นอะไร ไอ้พล มีดขนาดนี้ มีอกูเอง กูยังมองไม่เห็นเลย”
มันมีดจริง ๆ นะครับ

“ที่กูเห็น เพราะเมื่อกี้กูเอาไฟฉายมาส่องเล่น...มึงคอยดูนะ
กูจะฉายไฟไปที่กิ่งไม้นั่น” เสียงไอ้พลดังมากขึ้น จนเพื่อนอีกสองสามคน
หันมาฟังด้วยความสนใจ

พริบ! แสงจากหลอดไฟพุ่งฉายไปยังกิ่งของต้นไม้ใหญ่
เบื้องหน้า ห่างไปไม่เกินสิบกว่าเมตร

สายตาทุกคู่ที่ตื่นอยู่มองตามไป

ไม่มีสิ่งผิดปกติใด ๆ ที่กิ่งไม้...ไม่มีอะไรนอกจากกิ่งและใบ
หนาที่บั่นเป็นธรรมชาติของป่าใหญ่

“ไม่เห็นมีอะไรนี่หว่า ตาผาดแล้ว! กลัวจนขี้นหัวนี้หว่ามึง”

ผมล้อเพื่อน

“เดี๋ยวกูจะลดแสงลงมาที่โคนต้น แต่...แต่มีเงาที่กิ่งเดิมนะ มึงดูดี ๆ นะเว้ย” น้ำเสียงยังสั้นหนัก

ลำแสงค่อย ๆ ถูกลดระดับลงมาที่โคนต้น โดยที่ผมและทุกคน ยังจ้องเขม็งไปที่กิ่งไม้เดิม

ทันทีที่พ้นจากแสงสว่างของไฟฉาย ที่กิ่งไม้นั้นมีศีรษะของคนแก่ค่อย ๆ โผล่ออกมา!

“เฮ้ย! อู๊ป!” เสียงของผมรวมถึงหลาย ๆ คนที่มองตามอุทาน แสบจะพร้อมกัน

เท่านั้นแหละครับ ความโกลาหลก็บังเกิด ไฟฉายที่มีแทบทุกกระบอกถูกเปิดพร้อม ๆ กัน โดยนอกจากจะฉายที่ต้นไม้ใหญ่แล้ว บางส่วนยังฉายไฟไปที่ความมืดรอบตัวด้วยสัญญาณระว่างภัย

ผมเห็นกับตาว่า เมื่อพวกเราเปิดไฟฉายจนสว่างไปทั่ว ศีรษะของชายชราคนนั้นหดกลับไปด้านหลังต้นไม้...ราวกับกำลังซุ่มแอบมองพวกเรา!

แกรก...แกรก...แกรก... เสียงฝีเท้าเข้าไปไม่ห่างตั้งจากทางโคนต้นไม้ใหญ่ตรงหน้า และโดยมิได้นัดหมาย ไฟฉายทั้งหมดส่องไปยังต้นเสียงทันที

ครูฝึกนั่นเอง พวกเราโล่งอกเป็นกอง เพราะการที่ครูฝึกมา นั้นหมายถึงการฝึกได้สิ้นสุดลง พรุ่งนี้พวกเราจะได้กลับฐานใหญ่ที่ค่าย

“ไป! กลับได้ ฉายไฟกันทำไมเยอะเยอะ” ครูฝึกสั่ง แต่ไม่มีพวกเราคนไหนกล้าเล่าให้ครูฟัง เพราะกลัวว่า หากเล่าไปแล้ว เดี่ยวเกิดมีรายการทำพิสูจน์มันจะยุ่งกันใหญ่

“พวกเธอตามหมวดหน้าไปนะ เห็นไหม เขาส่งสัญญาณมาแล้ว” เบื้องหน้าประมาณหนึ่งร้อยเมตร มีสัญญาณไฟฉายวนเป็นรูปวงกลม

“จำไว้! ห้ามฉายไฟโดยไม่จำเป็น คิดเสียว่ามีตขนาคนี่ ถ้ามี

เข้าศึกษาอยู่แล้วเราเปิดไฟลงก็ มันจะสว่างมากและจะสามารถมองเห็นได้ในระยะไกล ศัตรูก็จะรู้ตำแหน่งของทหาร”

“เดี๋ยวครูจะลงไปคุมหมวดสุดท้าย เพราะครูหมวดนั้นไปส่งนักศึกษาที่บาดเจ็บแขนขาที่โรงพยาบาล พวกเขาเดินตามกลุ่มหน้าดี ๆ นะ หรือจะไปรวมกันเลยก็ได้ เพราะทุกหมวดจะมีครูฝึกคุมอยู่”

“ครับผม” หัวหน้าหมวดรับคำสั่งแข็งขัน พร้อมส่งสัญญาณไฟไปยังหมวดหน้า แล้วออกเดินตามทันที

ครูฝึกย้อนกลับไปแล้ว เหลือแต่พวกเราที่เดินท่ามกลางความมืด ไม่มีใครเปิดไฟสักคนเพราะครูสั่งไว้ ขึ้นเปิดไฟฉายจนสว่างแล้วครูที่ลงไปคุมหมวดหลังเห็นเข้าละก็ ดีไม่ดียะโดนทำโทษหมดทั้งหมวด

พวกเราเดินตามหมวดหน้าที่เห็นเป็นเงาคนตะคุ่ม ๆ 40-50 คนพยายามเร่งฝีเท้าให้ทัน แต่ก็ไม่ทันเสียที

“ส่งสายครูกลุ่มนั้นลงโทษให้วิ่งกลับ แม่่งโหดฉิบ” ไอ้ขวิดพูดติดตลก

เวลาผ่านไปนานมาก แต่พวกเรายังกลับกันไม่ถึงแคมป์เสียที และไอ้หมวดข้างหน้าก็ยังเดินไม่หยุด

ผมดูนาฬิกาพรายน้ำที่ข้อมือ... ดีสามสิบห้า นาที

และเมื่อถึงทางเลี้ยวลงเขา พวกเราซึ่งอยู่ที่สูงกว่าจึงสามารถมองเห็นกลุ่มนำได้ด้วยแสงจันทร์เดือนแรม แม้ไม่สว่างมากนัก แต่ก็สะท้อนวัตถุบางอย่างในกลุ่มนำได้

ดาบ ?

ในความมืดเช่นนี้ ผมไม่แน่ใจนัก แต่ทุกคนในหมวดต่างเงียบกริบ นั่นเพราะทุกคนมองเห็นเหมือน ๆ กัน

หัวหน้าหมวดรวมถึงเพื่อนที่เดินอยู่ในแถวหน้า ๆ อีกสามสี่คนตัดสินใจเปิดไฟฉายส่องไปยังกลุ่มนำทันที และด้วยไฟฉายแรงสูง

ขนาดแปดท่อนที่มีได้เฉพาะระดับหัวหน้าหมวด พวกเราจึงสามารถมองเห็นกลุ่มนำได้ชัดยิ่งขึ้น ผมแน่ใจว่านักศึกษาในกลุ่มนำทุกคนถืติดตาม! ไม่ใช่ปีน เอช.เค.33 อย่างที่พวกเราแบกกัน อีกทั้งการแต่งกายก็ไม่เหมือนกับพวกเรา แต่ดูจะโบราณราวกับละครจักร ๆ วงศ์ ๆ ยิ่งงึยงึ

หัวหน้าหมวดตัดสินใจหยุดแถว ท่ามกลางความมืดรอบนอก พวกเราทุกคนเบียดตัวกันเข้ามา

“ใจเย็น ๆ เพื่อน เราจะหยุดพักตรงนี้ก่อน และรอกลุ่มหลังตามมา จากนั้นพวกเราจะกลับพร้อมครุฝึก” หัวหน้าหมวดแสดงความเป็นผู้นำสมกับที่ได้รับเลือก “...และเราจะนับจำนวนคนกันระหว่างรอ”

นั่นเพราะตอนนี้ พวกเราไม่ได้เดินกันเป็นหมู่หรือกรับ แต่ก็พอนับกันได้ ผมภาวนาขอให้ครบทั้งห้าสิบคนเถิด กลัวเหลือเกินว่าจะมีใครขาดหายไป เหลือบตาตุเพื่อนซี้ทั้งสามตัว ไอ้พล ไอ้ขวด ไอ้ปาน เออ...อยู่ครบ ผมคิดระหว่างการขานตัวเลขไล่เรียงทีละคน

“ห้าสิบ” เสียงสุดท้ายดังขึ้น ผมและใครหลายคนถอนใจโล่ง

“ห...ห้าสิบเอ็ด” เสียงอ่อย ๆ ดังขึ้นท้ายแถว ลมหายใจที่กำลังถอนโล่งหยุดก็กั้นหมด และนั่นก็รวมผมด้วย

ทุกคนหันไปมองเจ้าของเสียง **ไอ้แมว**...เพื่อนผมเอง

“มึงนับไปแล้วไม่ใช่หรอวะ ?” ท่านหัวหน้าตะโกนถาม

“เปล่า! กูยังไม่ได้นับจริง ๆ ไม่ได้มุกนะเว้ย” ไอ้แมวเถียง

การนับเริ่มขึ้นอีกครั้ง โดยใช้วิธีตะไหล่คนถัดไปพร้อมขานเลข เพราะมันมืดมากเลยต้องใช้วิธีนี้

“ห้าสิบเอ็ด” เสียงไอ้แมวดังอีกครั้ง ไม่ใช่มุกตลกแน่ เพราะคราวนี้ทุกคนตั้งใจนับ ตั้งใจฟังกันหมดเผื่อมีใครนับเลขผิด

เสียงหัวหน้าหมวดสบถเบา ๆ “ไอ้แมว มึงนับย้อนขึ้นมาซิ” สั่งให้นับเป็นรอบที่สาม

“หนึ่ง!” ไอ้แมวนับอย่างตั้งใจ เพราะอย่างน้อยคราวนี้มันก็ไม่ต้อง

นับเป็นคนสุดท้าย

“ห้าสิบ” เสียงคนแถวหน้าสุดขานเลขอย่างยากเย็น ทุกคนเงยบกริบ เพราะรู้ว่าหัวหน้าหมวดคือคนสุดท้ายที่จะต้องนับเลขห้าสิบเอ็ด

ใครกันที่แปลกปลอมเข้ามาในหมู่พวกเรา ? และเวลานี้ ทุกคนคงมีความคิดคล้าย ๆ กัน เพียงแต่ไม่มีใครกล้าเอาไฟเปิดส่องหน้าเพื่อนข้าง ๆ ไม่กล้าแม้แต่จะคิด

ทุกคนกลัวว่าจะเป็นชายแก่ที่ตันไม้้นั้น!

“เอาละทุกคน” หัวหน้าของเราเอ่ยหลังรวบรวมสติได้ “...มีใครทำอะไรไม่ดีบ้างไหม ?”

ทุกคนเงยบ เงยบรอคำตอบ

“สงสัยจะเป็นพวกกูวะ” เสียงอ่อย ๆ ดังขึ้นข้างผม...ฉิบหาย! ไฉ่ชวดกับไฉ่ปาน

ทั้งสองเล่าว่า ระหว่างนั่งรอการฝึกของกลุ่มอื่น ไฉ่สองตัวเกิดปวดฉี่ เลยพากันไปฉี่หลังตันไม้...ใช่ครับ! ก็ตันไม้ที่เราเห็นชายแก่ นั้นแหละ

เสียงสบถประสานกันแข็งแรงแ และด้วยเหตุนี้ พวกเราทุกคนจึงต้องนั่งไหว้ขอขมาเจ้าป่าเจ้าเขา เจ้าของสถานที่ในบริเวณนั้น รวมถึงสองพระเอกที่พวกเราเทใจให้เป็นแมนออฟเดอะแมตช์ในคืนนี้ ก็ต้องร่วมขอขมาด้วย

และระหว่างที่ตั้งจิต ตั้งสมาธิขอขมานั่นเอง หูก็แว่วยินเสียงตะโกนเรียกหา เมื่อทุกคนลืมตาขึ้นมา อ้าว! แคมป์อยู่ห่างออกไปไม่เกินห้าสิบเมตรนี่เอง ?

“เฮ้ย! มาอยู่นี้ได้ไง” ครูฝึกงงที่จู้ ๆ พวกเราห้าสิบคนก็เดินออกมาจากพงหญ้าข้างแคมป์ ผมได้รับการบอกเล่าในภายหลังว่าที่ตรงนั้นนะ ครูฝึกเดินหาเป็นสิบลรอบแล้ว ส่วนพวกหมวดที่เดินนำและเดินตามกันมานั้นถึงที่จู้ ๆ พวกเราหายตัวไปอย่างไร่องรอย

นี่กว่าตกเขาตายกันหมด เลยระดมคนช่วยกันหานี้แหละครับ
 พวกผมปลอดภัย ทว่าระหว่างที่จะเดินเข้าแคมป์ หางตา
 เจ้ากรรมก็ดันเหลือบไปเห็นอีกจนได้
**ชายแก่คนนั้นเดินตามหลังไอ้ขวดเพื่อนผมอยู่
 นั้นละครับ...คนที่ห้าสิบเอ็ด!**

ชวลักษณ์